

Poštini Glasnik

Letnik X.

V Ljubljani, dne 1. septembra 1930.

25. številka.

Joja:

Četrta slika.

Saj je vedno tako: dosti grmenja, malo dežja. Kadar je boj najhujši, takrat je mir najbližji. Vse se mi tako dozdeva, da je ta ljuti peresni boj, ki se bjee zadnje mesece med zagovorniki enega in drugega poštarškega tabora, potreben in da utegne roditi koristne posledice. Najprej se je treba doobra izkašljati, da ne bo obtičala v grlu kakva kost, ki bi utegnla kesneje drezati k novemu izbruhu. Šele popolnemu razčiščenju more slediti sporazum. Čiščenje se pa vrši pač tako kakor povsod, to je, kakršne sorte je čistilec; eden z zametasto krpičo, drugi z rahlim omelom, tretji s sirkovo krtačo.

Pa, to nič, ne škodi. Glavno je, da je namen dober, da so sredstva boja poštena, predvsem pa, da se dobro razčisti. Le na nekaj sem prišel zdaj pri teh bojih z uma svitlim mečem: da smo namreč vsi preveč občutljivi, Strašno občutljivi. Reden pojav je: kar sam napišeš, se ti zdi, vse prav in nehalivo, a nasprotnik vidi v tvojem članku ne morda ravno sá me žalivke, pač pa sá mo žalivke, a dobrega ne, pa pograbi sá mo za ono, kar ga bode. To priznava gospod Štukelj v svojem tretjem članku, ko pravi, da je z drugim člankom odgovarjal samo na nekaj iz dolgega Čampovega članka. Škoda, da je podčrtal — in to stoji: v žalivem tonu — samo ono, kar se mu v Čampovem članku ni dopadlo, namesto da bi bil zagrabil za vezi, ki nas družijo, in skušal te še tesneje povezati. Izostalo bi bilo vsaj prelivanje gnomice iz ene, druge in tretje gollide.

Sicer pa mi je zadnji članek g. Štuklja prav všeč, še bolj ko prvi, ne glede na težke topeve, s katerimi strélja na mojo ubogo, pa — hvala Bogu! — trdo kožo. Škoda, da ni že v svojem drugem članku napisal IV. poglavja iz tretjega članka, pa bi ne bilo prišlo do takega razračunavanja med posamezniki, o katerih se naposled izkaže, da so prav za prav vsi enakega mnenja. Torej nekak boj za oslovo senco.

Saj glavno je samo ono, zaradi česar se je začela debata med »Poštajem« in »Poštnim glasnikom«: ali je mogoče odpraviti ali vsaj omiliti bratomorno klanje med obema taboroma slovenskih poštarjev in ali je mogoč sporazum ter na kakšni osnovi? Quo usque tandem, kako dolgo še bo trajal ta boj med poštnimi organizacijami, katerih smoter mora biti vendar vseh isti: delati za napredek p. t. t. stroke in njenega ošobja? Ločimo se po sredstvih, kako skušamo eni ko drugi doseči ta smoter: eni vidimo rešitev samo v močni, enotni organizaciji, drugi pa v ožjih kategorijskih društvih.

Gosp. Štukelj se nam je pokazal v zadnjem članku še v četrti sliki, kjer pravi: »Sem za eno, enotno, edinstveno organizacijo, pod katero naj bi se zbral ves poštarški rod, in, da se bo g. Jakše še bolj čudil, povem celo, da sem si jaz to organizacijo baš tako zamišljal, kakor piše on v »P. Gl.« od 1. t. m. Da je bil moj poziv, da imejmo čimveč organizacij, mišljen le ironično, je razvidno iz besedila in iz zveze«. (Oboje podčrtal jaz.)

To je ja sijajno! Quod erat demonstrandum! To je zdaj jasna in določna slika, lepša od prejšnjih treh. Imamo samo eno željo: naj kar pri tej ostanje in naj se ne prikaže še kakva peta slika. Le eno vprašanje kar samo sili v pero: čemu tak ogenj in žveplo nad

mene — jadtika, ko pa g. Štukelj izpoveduje ne samo glavno načelo organizacije prav tako kakor jaz, temveč si jo celo v podrobnostih zamišlja baš tako kakor sem jaz napisal v »P. Gl.« od 1. avgusta t. l. To mi je resnično nerazumljivo.

To priznanje je za mene in ves naš tabor tako prijetno in dragoceno, da rad prenesem udarce, ki jih je naštel g. Štukelj na mojo grbo. Moj Bog, saj sem bil v zadnjih sedmih letih deležen že tolikih bunk in sunkov, da sem se jih privadil ko berač mraza. Sem človek borbene nature; kdor pa se spušča v boj, mora biti pripravljen tudi na udarce. Glavno je, da krčiš s svojim delovanjem pot k smrti, ki si ga postavil v korist bližnjega in stroke, kateri se posvetil svoje življenje.

Če se vendar na kratko doteknem nekaterih očitkov iz tretjega članka g. Štuklja, ne storim tega zato, da bi čutil potrebo prati se, kakor zato, ker smatram takole debatiranje za zdravo in koristno, ki utegne pripomoči k razčiščenju naših spornih zadev. V tem poglavju bom krajši od g. Štuklja, ki pravi, da bo z menoj hitro opravil, pa porabi za to skoro poldrugo stran.

Da bo g. Štukelj reagiral na moj članek »Iz kovača drobšč«, sem bil sicer pripravljen, čeprav si nisem mogel dobro predstavljati, od katere strani me bo prijel, ker sem razvil v treh slikah samo lastne besede g. Štuklja, ne da bi mi bilo treba čitati kake sanje ali misli z njegovega čela. Pa se je oprijel metode, ki je običajna med otroki, kadar jim zmanjkajo argumenti: zalučajo isto besedo nazaj, ki jim jo je vrgel bojevit sobesednik. Zakaj iznašati po dalmatincu zdaj še šmarnico, očvirke, Durchfall in drugo iz mojega članka? S čim novim, bolj duhovitim in originalnim bi bilo treba odgovoriti.

Takisto je brez dvoma ponesrečeno pogrevanje sedem let starega spora med menoj in tov. Čampo. Saj nima tista besedna vojska, ki je imela svoj izvor v razpoloženju od 3. avgusta 1923, nobenega stika in zveze s sedanjo polemiko med menoj in g. Štukljem. Kaj ima s to stvarjo opraviti ugotovitev, kako je tov. Čampa sodil o meni pred sedmimi leti? Saj ne gre niti za to, kakšno sodbo ima danes o meni. Ta za lase privlečeni davni incident ima samo en namen: napraviti v naših vrstah zmedo in mene diskvalificirati pred lastnimi ljudmi. Ta namera se seveda ne bo posrečila. Ko bi se bil s svojim člankom »O šolski izobrazbi« v »Poštnem glasniku« od 15. novembra 1923 diskvalificiral, bi se bil že takrat, ne pa zdaj po sedmih letih. Tudi jaz želim, da ga vsi še enkrat prebero, in da ne bode v kaki neizvestnosti, poudarjam: danes sem še vedno istega mnenja in ves članek zdaj po sedmih letih še enkrat podpišem. Najmanj pa pristojga g. Štuklju aplicirati na tisti moj članek. Saj dokumentira z njim samo mojo doslednost, dočim sem jaz povzdignil glas ravno zaradi njegove nedoslednosti. Res, da je doslednost včasih samo trma (te napake imam res v obilni meri), vendar je končno boljše, imeti opravka s trmastim (= doslednim) človekom, vsaj veš, pri čem si, nego z nedoslednim, na katerega izjave se ne moreš zanesti, ali bodo jutri še držale.

Najbolj me je osupnilo sponašanje, češ da sem se priteknil v debato Štukelj: Čampa jaz, ki spadam zraven ko Pilat v credo. Tega vendar niste mogli misliti resno, g. Štukelj! Kdo

pa naj spada, če ne človek, ki je takorekoč ustanovil organizacijo, o kateri se razpravlja? Uverjen sem, da ste bili po svojem prvem pozivu prepričani, če bo en odgovor v P. glasniku, da bo ali Čampov ali pa moj, če pa bosta dva, da bosta od toy, Čampe in od mene. Zato opazka o Pilatu tukaj ni bila na mestu.

»Duhovita domislica« o šolski izobrazbi in teh ali onih korifejih ni moja, ampak od g. Štuklja. Že v tem, da jo zavračam in jo ironično uporabljam še zase, se vidi, da ni resno mišljena.

Ob tej priliki moram nekaj popraviti oziroma pojasniti. G. Štukelj ponovno očita izrazu o »skopi« šolski izobrazbi. To je pogreška, katero sem nehoté jaz zagrešil. V rokopisu je namreč stalo »skupa« (draga). Ker si nisem mogel misliti, da rabi pisec to srbohrvatsko besedo, sem kot urednik popravil v najbolj podobno slovensko besedo, v »skopo«, misleč, da je v naglici napisal u namesto o. To ni bilo prav in me je avtor takoj po izidu 8. številke P. gl. od 11. marca t. l. opozoril na to pogreško. Torej bi se moralo glasiti ne: »ljudi skopega splošno-šolskega znanja«, ampak: »ljudi dragega splošno-šolskega znanja«.

Da sem ambiciozen, ne tajim. Vobče se ceni ambicioznost kot dobra lastnost. Tov. Čampa ima ravno v današnjem nadaljevanju podlistka lep slavospev na ambicioznost. Da pa je moja ambicioznost brez mej, bi ne rekel. Poznam stanovskega tovariša, ki je vsekakor bolj ambiciozen in je s to svojo lastnostjo tudi daleč prišel, kar je le hvalevredno.

Tudi je res, da naš list ni štedil z ostrimi članki proti svojim nasprotnikom in škodljivcem. Teoretsko ima ja g. Štukelj prav, ko pravi, da velja ista pravica tudi za drugo poštarško glasilo. Toda treba je imeti na umu veliko resnico: vsi naši boji izza leta 1923, v organizaciji in v listu so bili obrambni boji. Mi smo morali in še danes moramo braniti vsako ped pridobljenih pravic, ki nam jih hočejo odjesti lastni stanovski tovariši. Večina članstva OPO in naročnikov tega lista — uradništva II. kategorije brez mature — je že sedem let v neprestanem strahu in zato v boju za svojo težko pridobljeno blagodat uradniškega zakona. Vsi drugi so svoje pozicije trdni in nihče jim ničesar ne odreka ali opreka, če tudi so v drugih kategorijah tudi taki primeri. Uverjen sem, da je zatekel uradniški zakon percentualno vsaj toliko uradnikov-neakademikov v prvi kategoriji, kolikor jih je nematurantov v drugi kategoriji. Pa ni bilo nikoli nobenega zavidanja in »venmetanja« v vrstah uradnikov I. kategorije, zakaj torej ta žalostni in netovariški izpad na večino uradništva II. kategorije?

Dalo bi se seveda še marsikaj napisati, pa rajši končam, da mi ne bi spolzela zopet kaka puščica, kar pa res ne izvira iz hudobnosti, ampak iz narave. Kakor že rečeno, rad požrem vse očitke za ceno IV. poglavja Štuklievega zadnjega članka. Saj se z g. Štukljem ja čudovito skladava: osnovno idejo organizacije imava oba isto, njen ustroj si zamišljava oba enako, in še v petelinji bojevitosti in odločnosti sva si podobna. V tem, da eden »okoli hodi« s pestmi in komolci, drugi pa z golzericami, pa res ni bistvene razlike.

Ostane samo eno vprašanje: ali je še kdo iz drugega tabora Štuklievih misli, ali je on osamljen? Vsa druga tovarišija namreč dosledno molči. Bojim se le, da ne po onem lepem reku: kdor molči, pritrjuje.

R. Weber:

Z dovoljenjem.

Uvodniki zadnjih številkih obeh strokovnih listov so polni najpestrejših vsebin. Dvomim pa, da bi tak način pisanja privedel do sprave in združitve obeh nasprotujočih si taborov. Odgovor sledi odgovoru v znamenju različnih razkritij, in kilometri zblizanju rapidno rastejo. Nekateri čitalci se kar pasejo na teh člankih, kakor da bi brali nadaljevanja kakih »šundromanov«. Če pa kdo morda misli, da se poštna stroka na zunaj s tem postavlja, se pa jako moti.

Peresni boj upam, da gre proti koncu, kajti, kakor ga zasledujem, so vsi aduti že izigrani, torej bo kvečjemu še par brezpomembnih kart v enih ali drugih rokah. Treba bo samo še »štih« prešteti in s tem ugotoviti, kdo je izšel kot zmagovalček. Če bo pa ta zmaga komu v korist in stanje v stroki s tem kaj izboljšano, je pa drugo vprašanje. Imeti je treba pred očmi, da nas na zunaj poznajo pod naslovom »poštariji«, ne pa ločeno po posameznih družtvih.

Čitali smo o brodolomcih, obrtnošolcih, obrtniških pomočnikih in šiviljah. Zraven spada seveda za okrepčilo tudi dalmatince in »šmarnica« (Hrvatje ji pravijo »direktor«), na to pa »durchfall«, kar je nujna posledica, če se človek teh vrst tekočin preveč naučije. Ker sem omenil besedo »človek«, moram v interesu nas vseh priti na čisto glede njenega pomena, kajti med pisci se je razvnela tudi polemika, kdo je človek in kdaj se začne. V rajni Avstriji, ko sem bil še pri »marinarjih«, je veljalo geslo: človek se začne šele pri oficirju, medtem ko sem čital v »Poštnem glasniku«, da šele z maturo. Pisec v »Poštariji« pa ni tega mnenja, ker dokazuje po raznih naštetih zakonih, da se prične človek takoj ob rojstvu. Sedaj se pa spoznaj! Zdi se mi, da bo le zadnje držalo. Zato pa hvala lepa — sem torej človek in s tem zadobimo vsi pravico do tega naziva.

Naj preidem k stvari, radi katere se v »Kam« v debato.

Moj namen ni na tem mestu hvaliti ali grajati pisanje enega ali drugega, kajti — brez zamere, če povem odkrito, — ne odobravam za svojo osebo nekih stvari ne glede na pisca. Reagiram v glavnem na pisanje g. Štuklja glede brodolomcev itd., proti njih podcenjevanju in očitku odjedanja kruha.

Da je mene uvrstil v pravo grupo zaznamovancev, sem docela uverjen, saj so mu podatki posameznikov na razpolago. Tej

vrsti ljudi je posvetil precejšen odstavek v predzadnji številki »Poštariji« in sem prepričan, ako bi bil on odločal o njih sprejemu v poštno službo, da bi bil vse skartiral. To se pa v tistih časih ni dalo, zakaj ob prevratu se je takratno poštno in brzojavno ravnanje v Ljubljani šele formiralo. Bilo je cel kup nezasedenih mest, posebno v prometni službi, in so se rade volje sprejemali kandidati z zadostno šolsko izobrazbo za oficirjska mesta. Vršili so se tečaji drug za drugim in smo bili obiskovalci teh tečajev, potem ko smo napravili predpisani izpit pred komisijo, takoj prideljeni uradom v samostojno izvrševanje službe, ne da bi bili deležni kakšnega nadaljnega vežbanja. Mnogim tovarišicam in tovarišem je bilo tudi takoj poverjeno vodstvo urada. Tako dobljeni »aspiranti« po nazivu so se prideli tudi ambulanti službi, katero je smel v bivši Avstro-Ogrski opravljati šele — oficial. Enako so tudi vsi takratni telegrafisti in hugisti izhajali iz teh vrst. Iz tega se razvidi, da smo bili za opravljanje vseh teh poslov dovolj šolani.

Istovčasno ko za oficirje se je vršilo tudi nekaj tečajev za maturante, s katerimi smo pozneje na uradih in ambulancah skupno opravljali iste in enake posle. Nikdar ni prišlo med nami do prerekanja radi šolske izobrazbe ali bivših poklicev, temveč delali smo skupno kot tovariši in prijatelji. Sem prepričan in medsebojno ribanje so zasejali čisto drugi gospodje, ki so si nadeli nalogo, zrahljati to harmonijo.

V novejšem času se je lotil tega dela tudi gospod Štukelj. Dovolite, da Vas vprašam: zakaj se niste v tistih časih tudi Vi udeleževali v prometni službi? Zakaj niste takrat organizirali boja proti invaziji naše sorte ljudi v poštno službo in privedli za zasedbo teh mest kandidate po Vašem ukusu in izobrazbi? Ker teh ni bilo, a moči so bile nujno potrebne, so sprejeli tudi nas, pa sem uverjen, da nismo niti takrat niti danes delali nečasti poštne stroki.

V zadnji številki »Poštariji« ste sami izdali svoje takratno bivališče, ko pravite, da ste dolga leta porabljali čas za to, da ste študirali za dosego višje kategorije. Čestitam, dosegli ste jo in si s tem pomagali na boljše. Prav se mi pa ne zdi, da kaj boljšega odrekate svojem bližnjemu, ki si je priboril II. kategorijo in si s tem nekoliko zboljšal prejemnik.

Isto se pojavlja v kategoriji zvančnikov in služiteljev. Za zvančnike se zahtevata dva razreda srednje šole, za služitelje pa samo potrebna pismenost, toda oboji se uporabljajo na istih poslih. Zato je v zadnjem času vedno več primerov, da delajo ambiciozni služitelji neke izpite na meščanskih šolah, kako bi s tem pridobili kvalifikacijo za zvančnika. Iz vidikov stroke bi bilo vsekakor primernejše, da bi se zamenjali ti šolski izpiti, ki so za stroko popolnoma brez koristi, s strokovnimi izpiti. Treba bi bilo ustvariti možnost, da bi se mogli služitelji po 5letnem povoljnem delu v stroki in napravljem strokovnem izpitu prevesti v kategorijo zvančnikov. Analogno temu bi bilo treba postopati tudi pri uradnikih III. kategorije, katerim bi bilo treba nuditi možnost, da morejo po 12 letih povoljno opravljane službe obiskovati p. t. t. šolo ter s tem doseči pravico in kvalifikacijo za oni red uradnikov, ki daje značaj stroki.

Bolno vprašanje v stroki je sistemizacija položajev. So službe, ki so delikatnejše narave, pa bi bilo zato potrebno, da se tako tudi tretirajo. V tem pogledu so izvestne nepravilnosti, da imajo uravniki, šefi oddelkov in kontrolorji manjši čin in položaj, nego podrejeni uslužbenci, kar ni dovoljno za vzdrževanje po-

in glej, ravno to je tisto kurje oko, ki nekatere tako boli. Vse bi bilo prav in dobro, samo ostati bi morali aspiranti, oficirji in kot najvišje dosegljiv čin — adjunkti ali pa po novi razvrstitvi v III. kategoriji. Toda, komu bi to kaj koristilo? Tudi če se prostovoljno odpovemo II. kategoriji, bi ostalo po drugih banovinah še vedno polno ljudi naše vrste v poštne stroki. Pa tudi ko bi se vam (nasprotnemu taboru) na ljubo vsi odrekli II. kategoriji, bi se zato še vaši dohodki nič ne povišali.

Poglejmo v bivše srbske, bosanske in dalmatinske pokrajine. Tudi tam službujejo maturanti z nematuranti, so v isti kategoriji in skupini, a se nikdar ne sliši o kakih preprih ali nevoščljivostih radi tega. Nasprotno, skupaj so v eni strokovni organizaciji in skupno se bore za stanovske koristi, pa se nikdar tako grdo medsebojno ne napadajo. Zato je tem bolj žalostno, da je ravno med uradništvom iz območja dravske poštne direkcije toliko sovraštva in zavisti, ki nam ne dela časti.

Naj bo dovolj, kajti prepričan sem, da je pretežna večina maturantov, ki ne odobravajo te vrste boja, ker si žele prijateljskega skupnega dela v dobrobit obojega in stroke. G. Štukelj sam pravi, da se pridobljeno ne da ovreči, zato pustimo preteklost in imejmo oči vprte v prihodnost. Po poklicu smo poštariji ne glede na vse drugo, in kdor je bolj šolan, naj pri skupnem delu pokaže svoje zmožnosti. Njegova višja izobrazba naj služi v korist stroki in poduk manj izobraženim, ne pa za razdor.

Tako je moje mnenje, kritika naj ga pa sodi!

Ob koncu bi rad še kaj po latinsko pripisal, da vsa stvar bolj učeno izgleda, a žal je ta jezik zame španska vas. Po nemško bi še šlo, a se bojim očitkov »nemškutarstva«, ker me že itak preveč izdaja moj pristno »slovanski« priimek in krstno ime.

ANDREJ ČEKADA

riporočila veliko izbiri usnja

n čevljarske potrebščine

LJUBLJANA

Sv. Petra cesta številka 16

filiata: Prešernova ulica št. 16

3. nadaljevanje.

O reorganizaciji p. t. t. stroke.

(Referat predsednika OPO tov. Čampe na XII kongresu.)

Ker personalno-strokovna politika v zadnjih letih ni imela odrejenega pravca in ker je ostala stroka več let brez strokovnega naraščanja, je nastal kaos v staležu obojega. Danes opravljajo posle pri poštah, kakor smo že omenili, uradniki II. in III. kategorije, pa tudi zvančniki in služitelji, in to brez vsakega sistema. Uslužbenci vseh navedenih kategorij se izmenjavajo v enih in istih poslih, tako kakor slučajno nanese potreba. Pri nekaterih poštah je dovolj uradnikov II. kategorije, medtem ko opravljajo pri drugi pošti iste posle celo zvančniki in služitelji. Pri telefonu, za katerega je določena III. kategorija, delajo uradnice II. kategorije, a pri poštah opravljajo blagajniško službo uradnice III. kategorije, marsikje tudi zvančniki in služitelji. To pomeni torej, da opravljajo ene in iste posle uslužbenci, ki so neenako kategorizirani in za isto delo neenako plačani.

trebne avtoritete in discipline. Temu bi se dalo odpomoči na ta način, da se natančno določijo položaji, katere bi bilo treba spopolnjevati z razpisom in na osnovi posebnih in določenih pogojev.

Eden najboljših pogojev za izkazanje in dovršenost strokovnega dela in znanja je ambicija. Kjer ni ambicije, tam ni volje in gorečnosti (elana), a to pomeni stagnacijo in nemarnost. Ambicija se more okrepiti samo z ustanovitvijo posebnih položajev za posle delikatnejše narave, ti položaji pa morajo seveda dati tudi neke priboljške in ugodnosti. Danes se uradniki čedalje manj potegujejo za uradniška, kontrolorska in druga mesta, ker nalgajo ta mesta večjo odgovornost in več dela, a ne nudijo za to nikake ugodnosti. To bo trajalo vse dotlej, dokler se ne bo dajala za take posle posebna doklada na službo in prednost pri napredovanju.

Strokovni interesi kategorično zahtevajo, da se na vsak način vodi personalno-strokovna politika na stalni osnovi ter v popolnoma odrejenih in jasnih pravcih. Personalno vprašanje je treba reševati sistematično in dosledno v vidu enake obrazovanosti in v duhu strokovnega znanja in razširjene strokovne izobrazbe.

Objave OPO.

ČLANSKI SESTANEK V NOVEM MESTU IN VELIKIH LAŠČAH.

OPO priredi v nedeljo, dne 7. septembra t. l. za Dolenjsko dva sestanka, in sicer enega v Novem mestu, drugega pa v Velikih Laščah. Sestanek v Novem mestu se prične ob 14. uri in se bo vršil v prostorih gostilne Osolnik (prej Müller) tik kolodvora, sestanek v Velikih Laščah pa se prične ob 15. uri in bo v prostorih gostilne g. Franceta Hočevarja (pri Matetu). Na sestanku v Novem mestu bo poročal tov. Čampa Jožko, v Velikih Laščah pa tov. Jakše Jožko, in sicer o splošni situaciji v organizaciji.

Uverjeni smo, da je naše članstvo toliko zavedno, da dobro upošteva važnost in potrebo sestankov. Zato sigurno pričakujemo in tudi želimo, da se članstvo obeh sestankov udeleži polnoštevilno.

OBUPEN POLOŽAJ NAŠE TOVARIŠICE

OPO je pred nekaj tedni prejela od neke tovarišice prošnjo za podelitev podpore. Iz imenovane prošnje odseva vseskozi skrajno obupni položaj, v katerem se nahaja dotična uslužbenka. Odbor OPO je na svoji peti seji razpravljal o tej prošnji, pa je po soglasnem sklepu votiral podporo v iznosu 400 Din. Glede na to, da podeljena podpora še zdaleka ne more niti omiliti tega obupnega položaja, podpori fond OPO pa ne more prispevati večjega zneska v ta namen, se organizacija tem potom obrača na članstvo s prošnjo, da vsak član po svoji moči in zmožnosti nekaj prispeva v ta namen. Zadevni prispevki naj se nakažejo po čekovni položnici OPO, to je ček. št. 11.034, in naj se zaznamujejo z opazko: »Podpora«.

Ime tovarišice, za katero so prispevki namenjeni, je vsakemu darovalcu na razpolago v pisarni OPO. Imena darovalcev bomo sproti objavljali v »Poštnem glasniku«.

BROŠURA »O REORGANIZACIJI P. T. T. STROKE«.

Pojavil se je predlog, da naj bi OPO ponatisnila razpravo »O reorganizaciji p. t. t. stroke«, ki izhaja kot listek v »Poštnem glasniku« ter založila majhno brošurico od 30 strani. Referat predsednika OPO je zbudil občo pozornost in zasluži, da ga ohranimo v posebni brošurici, s čimer obogatimo tudi strokovno knjižnico naše organizacije.

Ker je ponatis združen s stroški, bi založili to knjižico samo v primeru, če se prijavi naprej toliko naročnikov, da se bo izplačalo. Brošura bi stala 5 Din. Kdor bi jo želel naročiti, naj prijavi naročilo s kratko dopisnico

III.

Po ustavitvi p. t. t. šol in po linearnih redukcijah, ki so bile izvedene v stroki, je došlo do usodnih posledic, ki so prišle posebno letos do izraza v pomanjkanju osebja na splošno, a v pomanjkanju strokovno izobraženega osebja posebej. Stanje osebja je sicer rešeno z zadnjo sistemizacijo, toda na žalost samo teoretično, ker se je sistemizacija napačno izvedla. Namesto, da se je ugotovilo najprej številčno stanje osebja na podlagi dejanske potrebe, pa se potem zahtevala po tej potrebi budžetna sredstva, se je napravilo narobe. Ne da bi se bila ugotovila osnova, so se najprej zahtevala budžetna sredstva, a na osnovi tega se je izdelala sistemizacija. Jasno je, da mora priti tak način v konflikt z najrealnejšimi potrebami stroke.

Prej ko se sploh kaj govori in dela na kakršni že sistemizaciji, bi bilo treba ugotoviti načela in metode za izmero intenzitete dela, ki ga mora opraviti ena moč. Imamo sicer neko metodo delovnih enot, toda vsakdo, ki je bil kedaj v manipulativni službi pri prometu, ve, da se te delovne enote razlikujejo med seboj i po načinu dela i po obsegu časa, ki je potreben za napravo posameznih delovnih enot. Ena priporoka, ki se kartira sumar-

do 10. septembra t. l. obl. organizaciji. Te prijave so obvezne, to se pravi, da bo naročnik moral plačati 5 Din po položnici, kadar jo bo dobil s knjižico vred. V prihodnji številki bomo sporočili, koliko se jih je prijavi in ali izdamo knjižico, ki bi izšla okrog 1. oktobra t. l.

POKOJNINSKI FOND POGODBENIH POSTARJEV!

Ze nekajkrat smo pozvali vse pogodbene pošete, da bi vprašalne pole v zadevi pokojninskega fonda točno izpolnjene vrnile oblastni organizaciji, pa je kljub temu še vedno okrog 100 pošet, ki se našemu pozivu menda nečejo odzvati.

Za izdelavo načrta, odnosno tabele (lestvice), ki naj bi služila kot merilo za plačevanje prispevkov v ta fond, oziroma za odmero višine odpadle pokojnine, je predvideno, da plača v ta namen vsak pogodbeni poštar 15 Din, kateri znesek je nakazati po čekovni položnici rač. št. 11034 na ljubljansko organizacijo.

Menimo, da je vsak pogodbeni poštar toliko uvideven, da smatra ustanovitev pokojninskega fonda za življenjsko potrebo. Zato tem potom zadnjikrat pozivamo vse tovariše (ice) pogodbene poštarje, ki se našim vabilom doslej niso odzvali, da store to takoj in pravilno izpolnjene pole ter odpadajoče zneske à 15 Din odpošljejo podpisani organizaciji. Pogodbeni poštarji naj pomnijo, da je ustanovitev pokojninskega fonda le v njihovem lastnem interesu, zato naj ustanovitve te neobhodno potrebne ustanove nikar ne zavlačujejo, pa se naj nikar ne puste tolikokrat pozivati in prositi.

Po informacijah, ki smo jih prejeli od ostalih bratskih oblastnih organizacij, je zadeva teh vprašalnih pol v njihovem okolišu z malimi izjemami že rešena.

Inozemski vestnik.

Amerika. Letalski poštni uradi. Generalni poštar New je naznanil, da bodo odprli 20 letalskih poštnih uradov, v katerih bodo poslovali izšolani poštni uradniki. Kot prva zračna cesta se jemlje v poštev proga New York—San Francisko. Prva letalska pošta se otvori čez 66 let po prvi ameriški ambulančni pošti.

Francoska. Poštno in brzojavno poročilo v l. 1927. Dohodki poštne in brzojavne uprave so znašali v l. 1927 približno 3 milijarde frankov, od katerih pride več ko polovica na poštni promet. Brzojav je prejel 400 milijonov, telefon pa 700 milijonov frankov. Dohodki so narasli v primeri s prejšnjim letom za 250 milijonov, vendar pa

no, a druga, ki se kartira posamezno; ena brzojavka z 10 navadnimi besedami, a druga s 100 besedami v kodu; en telegram na morsu, a drugi na hugesu ali radiotelegrafu; ena nakaznica z nakazilom od 10 Din, a druga z nakazilom od 5.000 Din v bankovcih po 10 Din; en telefonski govor v lokalni, a drugi v medkrajevni mreži; en spis, ki se reši na kratko z enim stavkom, a drugi, kateri se more rešiti šele po kompliciranih poizvedbah v daljšem času, — vse te delovne enote so enake po številu, niso pa enake po delu in izgubi časa. Vsaka od teh zahteva drugačno intenziteto, drugačen način dela in drugačno časovno dobo.

Zato bi bilo treba pred vsem urediti vprašanje delovnih enot, a šele potem ugotoviti, kolika jakost dela se more računati na eno delovno moč. Na tej osnovi bi bilo treba vsako leto in za vsako p. t. t. ustanovo, za vsako pošto dognati, koliko delovnih moči zahteva faktična in povsem objektivno, mehanično ugotovljena potreba v dotični ustanovi ali pošti v bodočem proračunskem letu. Na podlagi teh faktičnih potreb bi se izdelala sistemizacija, a šele taka sistemizacija bi tvorila osnovo za budžetske zahteve. Eдино tak postopek bi mogel ustrezati resničnim in racionalnim potrebam stroke, bil bi pa tudi temelj za izračunanje

niso dosegli višine, ki je bila preliminirana v državnem proračunu. Pošta je odpravila v l. 1927. za 140 milijonov navadnih pisem in 3 milijone priporočenih pisem manj kakor l. 1926. Število tiskovin in vzorcev je pa poskočilo. Brzojav je v teži konkurenčni borbi s telefonom in brezžičnim brzojavom. V letu 1927. je bilo odpravljenih brzojavk za tri in pol milijone manj kakor v letu 1926. Nasprotno pa je število telefonskih pogovorov naraslo za 30 milijonov, čekovnih računov pa za 8 milijonov. Izdatki so znašali 1927. leta 2.725 milijonov frankov, od teh ste se porabili 2 milijardi za plače uslužbencev. Osební stroški so bili v primeri z drugimi izdatki skoraj neizpremenjeni. Glavna bremena so od leta do leta večja. Situacija se ne izpremeni, dokler ne bodo predrage nove stavbe pokrite s tujimi investicijami, katerih varnost in amortizacijo bi moral poravnati promet. V letu 1927. je znašalo to breme varnosti in amortizacije starih dolgov 107 milijonov, to je še enkrat več kakor v letu 1926.

Gibanje francoskih poštnih uradnikov, ki so se neumorno borili za valorizacijo svojih plač, je imelo doslej polovičen uspeh. Od zahtevane prve etape valorizacije plač v najmanjšem znesku 9.000 frankov je vlada priznala 8.500 frankov. Vrhutega so se izboljšale družinske doklade in pa potovalne diete. Na ta način povečane plače zahtevajo kredit 537 milijonov frankov. Borba francoskih kolegov za najnižjo valorizacijo 9.000 frankov še nikakor ni s tem končana. Finančni minister je sam pripomnil, da se bo o tem razpravljalo pri debati o finančnem zakonu za leto 1930.

Da bi se uradnice posvetile delu v domačnosti, je francoski parlament sklenil, priznati tistim uradnicam, katere so omožene ali matere, pravico do pokojnine po 15 službenih letih. Za vsako službeno leto se računa šestdesetina oziroma petdesetina povprečne plače. Ta pokojnina se bo izplačevala do časa, kadar bi imela uradnica pravico na pravilno pokojnino. Pokojnina se bo po tej dobi še naprej izplačevala, če je uradnica mati treh otrok ali pa ako je nje mož bolan.

MANUFAKTURNA TRGOVINA

MAKS BRAČIČ
MARIBOR, Meljska cesta 2

se priporoča vsem
p. t. t. nameštencem

čistih dohodkov in obči pogoj za strokovno gospodarstvo.

V zvezi s tem bi bilo treba računati tudi s fluktuacijo delovnih poslov, ki se stalno pojavlja v naši stroki, bodisi periodično čisto prirodnim potom, bodisi v izjemnih primerih. Iz budžetskih razlogov in racionalnih načel ne bi bilo umestno, da se fluktuacija paralizira v sami sistemizaciji s stalno rezervo osebja na vseletno breme budžeta, nego da se določi ta okolnost v posebni proračunski rezervi, iz katere bi se poravnale začasne delovne moči. Te začasne delovne moči se ne bi smele jemati z ulice kot dnevničarji brez vsake izobrazbe, ampak bi se rekrutirale iz gojencev p. t. t. šole. V p. t. t. šolo bi se sprejelo tolikšno proksimativno število kandidatov, kolikor se predvideva, da se bo izpraznilo mest v teku prihodnjega leta. Gojenci p. t. t. šol bi bili torej leto dni, največ poldrugo leto, čakajoča brezplačna rezerva, ki bi lahko iz budžetske rezerve pokrila začasne potrebe, katere bi nastale zaradi fluktuacije strokovnih poslov. Tako bi bilo rešeno vprašanje osebja v vsakem času in ob vseh prilikah na najenostavnejši in najsolidnejši način.

(Se bo nadaljevalo in končalo.)

To in ono.

Prihodnja številka »Poštnega glasnika« izide kot dvojna dne 21. septembra, ker odide urednik na dopust. V Ljubljani ga ne bo od 1. do 14. septembra, t. j. Ljubljani ni dopustnega.

Predsednik OPO tov. Campa je odšel na 3-tedenski odmor, s katerega se vrne dne 15. septembra. Za ta čas ga zastopa podpredsednik OPO tov. Dular.

Trafika »Poštnega doma« se je morala po odredbi gradbenega ministrstva izseliti iz veže pošte Ljubljana 1. Sedaj je v kiosku ob Sentjakobskem mostu, blizu direkcije, nekaj metrov od društvene pisarne. Tovariši, tovarišice, dolž-

nost vsakega p. t. t. uslužbenca, posebno vsakega ljubljanskega člana »Poštnega doma« je, da kupuje tobak, znamke in kolke v trafiki »Poštnega doma«!

»Naša Pošta«. Avgustova številka. »Naše Pošte«, časopisa za pošto, telegraf, telefon in radio, ima sledečo vsebino: Vážnost pošt, telegrafov in telefonov. — Kakšen pot ima kratki val. — Organizacija p. t. administracije. — Poštne znamke. — Pošti (pesem). — Beležke.

Proti obdavljenju pogodbenih poštarjev. Organizacija je zbrala obširen material in podvzela živahno akcijo na odličnih mestih, da dokáže zmotno pobiranje pridobinskega davka od pog. poštarjev, ki se izterjava od njih včasih v višini

enomesečne plače. Stvar je tako dobro zastavljena in priporočena, da si OPO upa od te akcije povoljni uspeh. Več o tem izpregovorimo v eni prihodnjih številkih.

Prostovoljni prispevki. Ob priliki napredovanja v višjo skupino so darovali v blagajno OPO še naslednji tovariši (-ce): Neimenovan 250 Din, Zupancič Marija 100 Din, Dvořak Josip 50 Din, Figner Marija 50 Din, Ulbl Kornelija 50 Din, Naprudnik Angela 20 Din in Sila Terezija 20 Din. Vsem najiskrenejša hvala. Živeli posnema!ci!

Jesensko in zimsko obleko, kakor tudi vsako leto vam perilo kupite najugodnjeje pri

FRANC DOBOVIČNIK
manufakturna in modna trgovina,
industrija preštih odelj in perila
CELJE

Velika izbira vsakovrstnega blaga za obleke, izgotovljene obleke in plašči, srajce, kravate, nogavice, robci t. d. po zelo znižanih cenah le pri tvrdki

J. N. Šoštarič
Maribor, Aleksandrova c. 13

Poštni uslužbenci dobijo blago na obroke — Nakaznice se dobijo pri poštah I in II v Mariboru

NEOBVEZNO!
Posetite nas — ali pa zahtevajte zastopnika!

REKORD
Najcenejša zaloga
manufakturnega blaga
— na obroke —
Poštni nameščenci
poseben popust.
LJUBLJANA, Aleksandrova 8

Peko
čevlji
podružnica Maribor
Aleksandrova cesta 9
Znamka pravega poznavalca. Eleganca, prilaganje k vsaki nogi, prvovrstni material in izdelek, nizka cena.

Razširjajte „Poštni Glasnik!“

Največjo izbero vsakovrstnega usnja in čevljariskih potrebščin

priporoča
Franc Erjavec
Ljubljana, Stari trg št. 11.

Vsak dan sveže praženo kavo
dobite pri tvrdki
Bogomir Motoh
Ljubljana, Vodnikov trg št. 5,
ker jo praži dnevno v najmodernejši električni pražarni le po 6 kg naenkrat
Se priporoča in prosi, da se sami prepričate

